

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев 1521/09
27.05.2009. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија Снежане Андрејевић, председника већа, Соње Бркић, Споменке Зарић, Слађане Накић-Момировић и Љубице Милутиновић, чланова већа, у парници тужиоца АА, чији су пуномоћници АВ, адвокат и АВ, адвокат, против туженог ББ, чији су пуномоћници БА и БВ, адвокати, ради раскида уговора о доживотном издржавању, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Округног суда у Зајечару и Гж. 2615/08 од 23.1.2009. године, у седници већа од 27.5.2009. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог, изјављена против пресуде Округног суда у Зајечару Гж. бр. 2615/08 од 23.1.2009. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Општинског суда у Зајечару П. 316/2008 од 5.9.2008. године ставом првим изреке усвојен је тужбени захтев тужиоца и раскинут уговор о доживотном издржавању закључен између тужиоца и његове сада покојне супруге као прималаца издржавања и туженог као даваоца издржавања, оверен код Општинског суда у Зајечару 11.10.2002. године под Р2. 439/2002. Ставом другим изреке тужени је обавезан да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 17.600,00 динара.

Пресудом Округног суда у Зајечару Гж. 2615/08 од 23.1.2009. године одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена првостепена пресуда у ставу првом изреке, а у ставу другом изреке пресуда је преиначена и тужени обавезан да тужиоцу на име накнаде трошкова парничног поступка исплати износ од 49.700,00 динара.

Против другостепене пресуде тужени је благовремено преко пуномоћника изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни суд је испитао побијану пресуду у смислу члана 399. ЗПП и нашао да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Нема ни битне повреде из става 2. тачка 12. истог члана, на коју се ревизијом неосновано указује, будући да је побијана пресуда јасна, није противречна и садржи разлоге о битним чињеницама.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац и његова сада покојна супруга закључили су као примаоци издржавања уговор о доживотном издржавању са туженим као даваоцем издржавања, који је оверен пред судом дана 11.10.2002. године. Овим уговором тужени се обавезао на издржавање, лечење и обрађивање непокретности прималаца издржавања, као и да их после смрти сахрани и да подушја по месним обичајима, и подигне им споменик. Заједница живота није уговорена, предаја непокретности одложена је до смрти прималаца издржавања. У члану 1. уговора наведене су непокретности у својини тужиоца, као и у својини његове сада покојне супруге, које они остављају у власништво туженом, као и новчану уштеђевину на девизним штедним књижицама и покретне ствари наведене уговором. Утврђено је да је тужени све до смрти супруге тужиоца марта 2003. године извршавао уговорене обавезе, а да је након тога престао да их испуњава више није обрађивао имање тужиоца и ретко га је посећивао, због чега је тужилац био принуђен да се за помоћ обраћа комшијама.

Код овако утврђеног чињеничног стања, правилно је у нижестепеним пресудама примењено материјално право када је раскинут спорни уговор о доживотном издржавању.

Наиме, иако је уговор о доживотном издржавању имао за предмет посебну имовину тужиоца и његове сада покојне супруге, издржавање је уговорено у корист обоје, и обоје су као примаоци издржавања закључили спорни уговор, па се стога сматрају једном уговорном страном. У таквој ситуацији, кад су брачни другови заједно закључили уговор о доживотном издржавању за своју посебну имовину, па потом један од њих умре, преживели брачни друг може тражити раскид уговора у целини, а не само у односу на његову посебну имовину.

Будући да је у поступку утврђено да је тужени престао да испуњава уговорене обавезе почевши од марта 2003. године, стекли су се услови за раскид уговора због неиспуњења у смислу члана 124. Закона о облигационим односима. Стога се ревизијом неосновано истиче погрешна примена материјалног права.

Из наведених разлога, Врховни суд је одлучио као у изреци, на основу чл. 405. став 1. ЗПП.

Председник већа - судија

Снежана Андрејевић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице,

Оливера Стругаревић

љм